

offentlige. Det har altid været erkendt, at det offentliges Hjælp bør være betinget af en tilstedeværende Trang, og at den Støtte, som derefter ydes, bør have den Form, som det offentlige ønsker at give den, for at tilvejebringe Sikkerhed for, at Understøttelsen anvendes paa en Maade, som falder sammen med det offentliges Interesse, og at den hører op, naar Trangen ikke længer er til Stede, hvilket kun kan naas igennem periodiske Udbetalinger. Den Udgang til en Kapitaludbetaling, som Lovforslaget aabner for de under Industriens Forsorg henlagte Arbejdere, og som Udvalget mener, kan begrundes og bør lades aaben for disse med nogen Begrænsning, selv om den undertiden vil blive benyttet paa en saadan Maade, at en Forsørgelse ikke tilvejebringes for hele Livet, den bør sikkert ikke være aaben, hvor Talen er om Understøttelse fra det offentlige, som jo skulde ydes af almindelige humane Hensyn og ikke som Ophjælpelse af et i en Arbejdsaf-tale retligt begrundet Erstatningskrav.

Udvalgets Flertal har derfor ment, af Forslaget at burde udfille alle de Bestemmelser, som angaa den offentlige Understøttelse, saaledes at kun Industriarbejdernes Krav hos Industrien efter Driftsulykker i farlige Virksomheder bliver tilbage, hvorved man ogsaa kommer i Overensstemmelse med udenlandsk Lovgivning paa dette Omraade.

Paa den anden Side har Udvalget været ivrigt beskæftiget med det Spørgsmaal, paa hvilken Maade man da kunde komme de Arbejdere til Hjælp, som forulykke i Virksomheder — Gaandværk, Landbrug og Skovbrug — der ikke indbefattes under Arbejdsgivernes Erstatningspligt, og saadanne, der arbejde for egen Regning. Af de fremsatte Forslag har det vundet mest Tilslutning, som gaar ud paa, ved særlig Lov at inddrage de paagældende Arbejdsinvalider under den offentlige Forsorg under samme Forhold og paa samme Maade som Personer over 60 Aar indgaa under Lov af 9de April 1891 om „Aldersdomsunderstøttelse til værdige trængende uden for Fattigvæsenet“. Hvorledes et Flertal af Udvalget har ment, at en saadan Lov kunde affattes, vil fremgaa

af det vedføjede Forslag til Lov om „Understøttelse til Arbejdsinvalider efter Ulykkestilfælde under Arbejdet“. Med denne Lov som Supplement til Industriarbejdernes Forsørgelseslov vil i Virkeligheden enhver Arbejder paa Landjorden i bort Land, som kommer til Skade under sit Arbejde, have en Lovhjemlet Ret til Støtte, idet man da har henlagt til Industrien Byrden af de Ulykkestilfælde, som den rettelig bør bære, og den øvrige Byrde under det offentlige i Overensstemmelse med Forslagsstillerens Tanke, men dog paa en saadan Maade, at ingen principielle Indvendinger kunne rejses derimod; thi alle ville sikkert være enige i, at man ingen Betænkeligheder bør nære ved at behandle Arbejdsinvalider, efter uforfæltede Ulykkestilfælde under Arbejdet paa en lige saa human Maade og efter samme Regler som de gamle, der ikke kunne sørge for sig selv.

Som anført, har Udvalgets Flertal i det hele kunnet godkende den Del af det foreliggende Lovforslag, som angaar Industriarbejdernes Krav hos Industrien i Anledning af Driftsulykker, men har dog fundet det nødvendigt, baade at udarbejde Bestemmelserne mere i Enkelthederne og at foretage visse Ændringer af Betydning, for hvilke her kortelig skal gøres Rede.

1. Lovforslaget giver alle Arbejdere Sikring hos Industrien imod Ulykkestilfælde, som skyldes nærmere betegnede Driftsmidler, hvor som helst disse benyttes, men Udvalgets Flertal, i Overensstemmelse med udenlandsk Lovgivning og den danske Kommissions Forslag, har ændret dette derhen, at Sikringen omfatter Arbejderne i bestemt angivne Virksomheder og i disse ethvert i Forbindelse med Driften staaende Ulykkestilfælde. Udvalget har da optaget alle de Virksomheder, i hvilke farlige Driftsmidler benyttes og hvor der findes paavisselig Fare. Fra Lovforslagets Udgangspunkt, nemlig Driftsherrers Ansvarlighed, hvor der i Industrien findes paavisselig professionel Fare, synes det ganske vist mere følgerigtigt, at dele Ulykkestilfældene i dem, som medføre Erstatningspligt, og